

Kırık Fincan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ocak 2024

"Mesele büyük değil,
Derin değil,
Apaçık, ortada ve dumana karışmış durumda.
Mesele ileri değil,
Pay değil,
Şimdi, acı ve ölü sesleniyor.
Seven insan acır,
Seven insan hisseder,
Seven insan seçer."(Alıntı)

Bir düşünceyi ördüğüm sırma saçlı hayallerimin beşik kertmesi bense sıradanlığın dizildiği bir enlemde boylam olma derindeyim:
Tüneyen iç sesimin.
Kırılan lades kemiğinin...
Hatta uzaklarda ölümlerden fırlayan çocukların sesini duyabildiğime yemin edebilirim.
Sekken heceler var ihbar edilesi.
Sarkan silüetler var nice maske takılması.
Sırların aynası var aynaların zevcesi...
Bense ıssızlığın kâmilinde unuttuğum pür neşemin istikbalini sorguluyorum nicedir.
Nicem.

Niteliğim.

Eşref saatimde saklı bir tebessüm dilediğim kadar Tanrıdan.

Kutsanmış zaferlerin.

Yenik düşmüş şövalyelerin.

Zemheride saklı ölü polenlerin...

Aslında kendimin sadece kendimin sağdıciyım solumda saklı o ulema sağ elimden düşmek bilmeyen kalender kalemim ve nesirlerde saklı tuttuğum şiirlerimin hikâyesinden de fazla bir azapta bir tarafta bir de Araf'ta ikame ettiğim kadar da sarrafıyım iç sesimin dün de kalmış kitaplarımla sahaflara duyduğum özlemin kitap kokusunda saklı kalmışlığım kadar kitapların sayfalarında unuttuğum kuruttuğum çiçeklerin de yerlisiyim.

Kendimin yabancıyım da sair zaman.

Günde saklı mademki ahir zaman.

Ve işte misafir ettiğim beyitlerde bir ömürlük öde öde bitmeyen diyetlerde ve yarım kalmış hangi hayalimse bodoslama sevdiğim insan izleklerinden de firarımdır kendimi en yetkili mercie ihbar ettiğim.

Kulp takanların kırık fincanıyım.

İçinde unuttuğum soğuk çayların demiyim.

Derdiyim de insanların mecalim noksan ve dermanı Allah katında aradığım...

Yetmezmiş gibi kendimle iştiğal.

Bu da yetmezmiş gibi kendimden uzak.

Gayesiz geçmeyen hayatımın sarı benizli mazisinde kolaçan ettiğim kadar arkamı önünü alamadığım duyguların kâh yabancı kâh yerlisiyim.

Bir tutamağım da kalmadı hani hayatla kendimle cebelleştiğim kadar cebbar gölgelerin uzağında cirit atsam ne ki firarım kendimden fevri mealimden dökülen her hece her sözcük kemale ermemiş bir çocuğun tutulan nutkuna tercüman iken yazdıklarım bir de yazmadıklarım yetmezmiş gibi yazıp da yastık altı yaptığım.

Düşlerle döşeli salon.

Hüzünle serili arka bahçem.

Kapısı olmayan bir dergâh konuşlandığım.

Yetmezmiş gibi gittiğim kapılardan kovulduğum.

Düşümün de kovuğunda kalır yazdığım gerçekler.

Yetmez ama...

Azığımdır ruhumdan firar eden her hayal.

Azadesi hayatın emre amade yaşadığım yaşattığım efkârın da ön sözüdür hem yazdıklarım da keşke bundan ibaret olsa.

İbresi gövdemin.

İman çeşmesinde içtiğim zemzem suyu.

Kaynakçamsa illa ki hüznün.

Beyitlerin tekelinde.

Donanımlı yüreğimin seyrüseferinde.

Bir koşu öldüğüm.

Bir koşu doğduğum zemherilerde değil üşümen sıcaktan içimdeki buzulların eridiği...

Duyulmazı da duyanım:

Çocuk olmak varmış bu dünyada çocuk kalmak varmış meğerki annesinin dizinin dibinde...

Oysaki çocukların öldüğü çocukların canının yandığı bir meyyalde yaşamak da varmış elbet adına yaşam denirse.

Olup bitenin de ötesinde bir çocuğun bedenine dokunan elleri cehennemde yaksın İnşallah yüce Mevla.

Kıpraşan bir isyan kımıltısı cihanın ve dengelerin bozulduğu...

Keşke çocuk kalsaydım da görmeseydim dünyanın geldiği son noktayı hatta çocuk yaşımda ölseymişim de ruhum da yüreğim de bu denli yara almasaydı bu denli tutuşmasaydı.

"Şimdi, acı ve ölü sesleniyor.

Seven insan acır,

Seven insan hisseder,

Seven insan seçer.

İlerde bir soru sorarlarsa çocuklarımız:

Adı,

"Neden artık gökyüzü kırmızı baba?" diye olursa,

Çok ağır susarız.

Şu an ağır susuyoruz,

Neden gökyüzü kırmızı baba?"(Alıntı)

Seçemediğim kadar hayatımı, kaderimi kederimle iştigal.

Yaşadığım kadar da yaşatacağım çocuk yüreğimi varsın sesimi duymasınlar tıpkı ölen çocukların da ahı yerde kalmayacakken...

Kırık kalplerin, kulp takılan kırık fincanların da kaderi ve çocuk olmanın çocuk kalmanın ödetilen bedeli diyeti...

Üzgünüm, anne.

Tek üzgün olan da ben değilim hani...

Hoş gelmiş yeni yıl...